

MEZEY KATALIN

Ez nem ő

*A boncolástól eltorzult az arca,
ijesztő, idegen mosoly került rá.
Harag fogott el, legszívesebben
behívtam volna a ravatalozó
kimért mozgású őret
a hivatalos, fekete mappájával,
hogy minket nem lehet
ilyen könnyen becsapni.*

*Alapjában véve mind a négyen
fel voltunk háborodva,
de csak a gyerekek arcán folytak a könnyek,
talán nem is a csalódottságtól,
hogy nem látják viszont,
hanem a végleges,
bizonyítást nyert veszteségtől.
– Ez nem ő – mondtam nekik –,
valamit nagyon elrontott valaki.*

Tényleg kimosod?

*Mikor a kórházból hazahozott
holmikat a mosógépbe tettem,
ott volt köztük az az utolsó,
világosszürke, rövidujjú
vászon pizsamafelső,
amelyet soha előtte, csak
azon a két napon viseltél,
és amit, bár átizzadtad,
nem cseréltek le a nővérek,
pedig kértem, és megígérték,
mikor elküldtek este.
Már betettem a mosógépbe,
de visszakérdezett a mozdulat:
– Tényleg kimosod? Kimosod
az utolsó nyomokat?
Mintha gyilkosságot akarnék elkövetni.
Kivettem a dobból, és óvatosan
beleszagoltam. Halványan érződött
még rajta a halálos gyengeség
hidegveríték-illata. Nem tettem vissza.
Ma is negyvenöt éve halott apám
utolsó kispárnáján alszom.
De hogy lehet megőrizni,
és mire lehet használni egy,
távoli veritékszagodtól
kegytárggyá változott
halványszürke férfi pizsamafelső?*

Nem tudom eltakarítani

*Nem tudom eltakarítani
saját szobájából a holmiját.
Amíg még minden úgy van,
ahogy hagyta, addig
bármikor hazajöhet.
Megjövök délután, s ott napozik
az erkély előtt, a kitárt ajtóba húzott
karosszékekben szokása szerint,
én meg elszorult szívvel nézem
izmait vesztett karját, mellkasát,
és örülök, hogy megsüti a nap,
termel egy kis dévitamint
rákos csontjaiban, amik annyira fájnak.
Nem tudom eltakarítani,
mert így jöhetne bármikor,
úgy találna mindent, ahogy hagyta,
és megbeszelnénk,
hogy az elmúlt hónapokat
egyszerűen el kell felejteni,
és folytatni kell azt, ami
előtte volt. Elbújni a bajok,
a veszélyek elől, a betegséget
mint az élet váltságdíját, elviselve:
ő fájva, de csakazértis, én küzdve
a sok csalóka lehetőség vágyálmaival,
mindenféle menekülési útvonalat
cserkészve, alig várva, hogy
valami új reménnyel újból becsapjanak.*

Megnézni, hogy van

*Egy cserép fehér rózsát
tettem az íróasztalára,
az ágya mellé.
Most azt gondozom.
Egyszerűbb feladat,
s így van értelme annak,
hogy naponta többször
bemenjek a szobába,
megnézni, hogy van.*